

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Szak/4/2017
Identifikačné číslo spisu: 1017200320
Dátum vydania rozhodnutia: 11.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1017200320.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): B. U. A., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Sierra Leone, t. č. miestom pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov, právne zastúpeného JUDr. Sabínou Hodoňovou, PhD., advokátkou so sídlom Mariánske námestie 31, Žilina, proti žalovanému: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo Hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Hrobáková 44, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Sa/17/2017-86 zo dňa 16. marca 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Sa/17/2017-86 zo dňa 16. marca 2017 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-32-017/2017 zo dňa 06. februára 2017 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania priznáva.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

1. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-32-017/2017-AV zo dňa 06.02.2017 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) rozhodol o zaistení sťažovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom pre prejednávajú právnu vec (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.“) dňom 06.02.2017. Sťažovateľ bol následne umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov, pričom podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. bola stanovená dĺžka doby zaistenia do 06.08.2017.

2. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaný uviedol, že sťažovateľ dňa 06.02.2017 na Oddelení cudzineckej polície Policajného zboru Nitra podával vyjadrenie k žiadosti o udelenie trvalého

pobytu. Sťažovateľovi bol dňa 02.03.2016 udelený tolerovaný pobyt podľa § 58 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. Poukázal na bližšie nešpecifikované zdroje, z ktorých mal vedomosť o tom, že sťažovateľ sa má zdržiavať na adrese A. XX, K., kde manželka sťažovateľa V. A. (nar. X.XX.XXXX) prevádzkovala kozmetický salón relax centrum JUDY. Vykonanými kontrolami žalovaný zistil, že predmetný salón sa na uvedenej adrese už neprevádzkuje. Žalovaný vykonaným preverovaním, operatívnou činnosťou a cestou dôverníckej siete v spolupráci s Národnou jednotkou boja proti nelegálnej migrácii zistil, že sťažovateľ sa zdržiava vo Viedni v Rakúskej republike. Ďalším dôkazom o tom, že sťažovateľ vycestoval z územia Slovenskej republiky bola odpoveď štátnych orgánov Českej republiky, ktoré uviedli, že sťažovateľ je odo dňa 27.05.2016 vedený ako žiadateľ o udelenie medzinárodnej ochrany v rámci dublinského konania.

3. Z vyššie uvedených dôvodov mal žalovaný za to, že sťažovateľ sa zdržiava, resp. počas udeleného tolerovaného pobytu sa zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky, preto jeho tolerovaný pobyt udelený na území Slovenskej republiky zanikol a jeho zdržiavanie sa na území Slovenskej republiky je možné kvalifikovať ako neoprávnený pobyt. Následne bol sťažovateľ predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava (v rozsudku aj ako „žalovaný“), kde bolo so sťažovateľom začaté konanie vo veci administratívneho vyhostenia. Žalovaný dňa 06.02.2017 vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení č. PPZ-HCP-BA6-32-088/2017-AV z dôvodu, že sťažovateľ má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt, pričom v predmetnom rozhodnutí nebola sťažovateľovi určená lehota na vycestovanie a bol vylúčený odkladný účinok z dôvodu naliehavého všeobecného záujmu ako aj nebezpečenstva, že odkladom výkonu rozhodnutia bude opätovne ohrozený verejný poriadok, v dôsledku čoho sa predmetné rozhodnutie stalo vykonateľným.

4. Žalovaný poukázal na zápisnicu č. PPZ-HCP-BA6-32-015/2017-AV zo dňa 06.02.2017, v ktorej sťažovateľ uviedol, že na políciu prišiel sám, má tu manželku, bydlisko a má aj cestovný pas, ktorý je u policajtov a má zabezpečené ubytovanie na Jedlíkovej 1, Nitra v byte jeho manželky. Uviedol, že je päť rokov s jeho ženou, ktorá ich živila, keďže je považovaný za zbytočného, nemôže sa zamestnať, rozsiahlo sa vyjadril k jeho doterajšiemu zdržiavaniu sa na území Slovenskej republiky, jeho manželskému životu ako aj k jeho doterajším úmyslom. K podkladom pred vydaním rozhodnutia o zaistení a spôsobu ich zistenia sa nechcel vyjadriť a na záver odmietol predmetnú zápisnicu podpísať. V zápisnici o podaní vyjadrenia č. PPZ-HCP-BA6-32-016/2017-AV zo dňa 06.02.2017 podľa § 120 ods. 7 zák. č. 404/2011 Z.z. splnomocnená osoba uviedla, že informácie zo spisu sú nepravdivé a podľa jej názoru je vyhostenie sťažovateľa protizákonné ako aj to, že vyhostenie sa dotkne rodinného a manželského života sťažovateľa, nakoľko je päť rokov ženatý.

5. Žalovaný poukázal na obsah zápisnice č. PPZ-HCP-BA6-32-015/2017-AV zo dňa 06.02.2017, v ktorej sťažovateľ uviedol, že má na území Slovenskej republiky zabezpečené ubytovanie ale nemá dostatočné finančné prostriedky. Z vyššie uvedeného mal žalovaný za nespochybniteľne preukázané, že sťažovateľ nevie splniť podmienky stanovené v § 89 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 404/2011 Z.z. preto sťažovateľovi neuložil alternatívne opatrenie nahrádzajúce zaistenie. Dôvodil tým, že sťažovateľ nespĺňa podmienku finančného zabezpečenia na území Slovenskej republiky a z jeho konania je zrejmé, že by taktiež nerešpektoval uloženú povinnosť.

6. Dĺžku doby zaistenia žalovaný stanovil podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. do 06.08.2017, pričom túto je možné následne skrátiť, nakoľko presná doba zaistenia sa nedá presne určiť. Stanovenú dĺžku doby zaistenia žalovaný odôvodnil potrebou vykonania úkonov potrebných na vyhostenie sťažovateľa z územia Slovenskej republiky, najmä overenie totožnosti a zabezpečenie cestovného dokladu, zabezpečenie pokrytia nákladov na samotné vyhostenie, materiálne ako aj personálne zabezpečenie prepravy.

7. Záverom žalovaný konštatoval, že predmetné zaistenie je v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (ďalej len „Dohovor“).

II.

Konanie na Krajskom súde

8. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu vo veci zaistenia podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- preskúmané rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci;
- preskúmané rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov;
- došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej;
- z preskúmaného rozhodnutia nevyplýva skutočnosť, že žalovaný zistil dôvody administratívneho vyhostenia, nakoľko doklad nachádzajúci sa v spise (správa Ředitelství služby cizinecké policie, adresovaná Policejnímu prezidiu ČR Kancelář policejního prezidenta) nie je adresovaná žalovanému a v žiadnom prípade nepreukazuje skutočnosť, že žalovaný zistil dôvody na administratívne vyhostenie sťažovateľa;
- pri spísaní zápisníc o vyjadrení bol prítomný tlmočník z jazyka anglického T. O. O., ktorý nie je vedený v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov a zo zápisnice o podaní vyjadrenia je zrejmé, že sťažovateľ tlmočníkovi celkom nerozumel;
- sťažovateľ splnomocnil svoju manželku o. i. aj na jednanie s políciou či vybavovanie pobytu a k nahliadnutiu do žiadostí a spisov, pričom plnomocenstvo bolo do administratívneho spisu predložené pred spísaním prvej zápisnice o podaní vyjadrenia dňa 06.02.2017, manželka sťažovateľa tlmočila už na Oddelení cudzineckej polície Policajného zboru Nitra, avšak žalovaný jej napriek uvedenému plnomocenstvu neumožnil zúčastniť sa na výsluchu sťažovateľa, nebolo jej doručované ani rozhodnutie o administratívnom vyhostení sťažovateľa, a preto sa rozhodnutie o administratívnom vyhostení nemohlo stať vykonateľným;
- nakoľko bol sťažovateľovi udelený tolerovaný pobyt na území Slovenskej republiky do 21.02.2017, tento bol oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky aj k 06.02.2017;
- poukázal na to, že vo veci jeho tolerovaného pobytu neobdržal žiadne rozhodnutie o zrušení tohto pobytu, proti ktorému by bol oprávnený podať odvolanie a taktiež nemá vedomosť o tom, že by jeho tolerovaný pobyt mal zaniknúť v zmysle § 60 zák. č. 404/2011 Z.z.;
- s poukazom na v žalobe špecifikované dôkazy namietal nepreukázanie tvrdenia o opustení územia Slovenskej republiky;
- namietal, že v zaistení požiadal o udelenie azylu.

9. Sťažovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne na pojednávaní namietal, že nie je zrejmé, aké má žalovaný informácie od Národnej jednotky boja proti nelegálnej migrácii, žalovaný neuviedol kedy sťažovateľ vycestoval z územia Slovenskej republiky a neexistuje žiaden dôkaz, ktorý by takúto skutočnosť potvrdzoval, nakoľko dôkazy na ktoré žalovaný poukazuje nepreukazujú to, že by sťažovateľ z územia Slovenskej republiky skutočne vycestoval.

10. Krajský súd v Bratislave v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) zistil, že sťažovateľovi nebolo možné vyhovieť z nasledujúcich dôvodov:

- sťažovateľ počas tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky vycestoval z územia Slovenskej republiky do Rakúskej republiky, preto mu tolerovaný pobyt na území Slovenskej republiky zo zákona automaticky zanikol;
- k žalobnej námietke, že žalovaný v rozhodnutí neuviedol, prečo bol sťažovateľ presunutý na pracovisko žalovaného krajský súd uviedol, že vecná príslušnosť žalovaného na konanie vo veci administratívneho zaistenia a konania vo veci zaistenia vyplýva priamo z § 125 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. a vecná príslušnosť žalovaného je uvedená v záhlaví rozhodnutia č. PPZ-HCP-BA6-32-008/2017-AV zo dňa 06.02.2017 o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu ako aj v záhlaví preskúmaného rozhodnutia;
- v zmysle úradného záznamu č. PPZ-HCP-BA6-32-003/2017-AV zo dňa 06.02.2017 k ustanoveniu namietaného tlmočníka došlo z dôvodu, že boli kontaktovaní tlmočníci z anglického jazyka do slovenského zapísaní v zozname tlmočníkov Ministerstva spravodlivosti, pričom nebolo možné zabezpečiť prítomnosť a pribratie žiadneho tlmočníka uvedeného v menovanom zozname, a preto bol podľa § 2 ods. 1 písm. b) a § 15 zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o

zmene a doplnení niektorých zákonov za účelom prekladania z jazyka anglického do jazyka slovenského ustanovený T.. O. O., pričom v zápisnici č. PPZ-HCP-BA6-32-015/2017-AV zo dňa 06.02.2017 sťažovateľ uviedol, že rozumie prítomnému tlmočníkovi T.. O. O. a s jeho tlmočením nemal problém;

- zo zápisnice č. PPZ-HCP-BA6-32-016/2017-AV zo dňa 06.02.2017 vyplynulo, že splnomocnenej zástupkyňi sťažovateľa bol predložený k nahliadnutiu administratívny spis a podľa § 120 ods. 7 zák. č. 404/2011 Z.z. jej bolo dané právo pred vydaním rozhodnutia o zaistení vyjadriť sa k jeho podkladu i spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jej doplnenia, čo splnomocnená zástupkyňa sťažovateľa využila;
- rozhodnutie č. PPZ-HCP-BA6-32- 008/2017-AV zo dňa 06.02.2017 o administratívnom vyhostení sťažovateľa bolo v zmysle § 24 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) doručované sťažovateľovi tak, že mu bolo pretlmočené ustanoveným tlmočníkom a následne mu bolo toto rozhodnutie doručované, tento však rozhodnutie o administratívnom vyhostení dňa 06.02.2017 o 17.40 hod. odmietol prijať. Zo zápisnice č. PPZ-HCP-BA6-32-019/2017- AV zo dňa 06.02.2017 vyplynulo, že sťažovateľ bol za prítomnosti ustanoveného tlmočníka upozornený o následkoch odopretia prevzatia tam uvedených písomností;
- sťažovateľ sa odmietol vyjadriť či má splnomocnenú osobu, ktorú chce prizvať ku konaniu o administratívnom vyhostení;
- zo zápisnice č. PPZ-HCP-BA6-32-015/2017-AV zo dňa 06.02.2017 vyplynulo, že sťažovateľ nemá dostatočné finančné prostriedky a je teda preukázané, že by nevedel splniť podmienky stanovené v § 89 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 404/2011 Z.z.;
- k namietanej dĺžke doby zaistenia krajský súd uviedol, že túto žalovaný stanovil na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 06.08.2017, pričom nejde o konkrétny dátum doby zaistenia, ale o hraničný termín doby zaistenia;
- z vykonaného šetrenia ako aj na základe informácie Národnej jednotky boja proti nelegálnej migrácii zo dňa 06.10.2016 bolo zistené, že sa sťažovateľ počas udeleného tolerovaného pobytu zdržiaval na území Rakúskej republiky. Zároveň boli medzi osobnými vecami sťažovateľa nájdené pokladničné bloky z Rakúskej republiky zo dňa 02.12.2016 a 22.11.2016;

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

11. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v

- § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj
- § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p., t.j. krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

12. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že krajský súd:

- sa bez ďalšieho stotožnil s dôvodmi uvádzanými žalovaným a nereagoval na argumenty sťažovateľa, ktorý žalovanému vytýkal, že :

- aj napriek udeleniu plnej moci svojej manželke o. i. aj na jednanie s políciou či vybavovanie pobytu a k nahliadnutiu do žiadostí a spisov, pričom plnomocenstvo bolo do administratívneho spisu predložené pred spísaním prvej zápisnice o podaní vyjadrenia dňa 06.02.2017, manželke sťažovateľa nebolo umožnené zúčastniť sa na výsluchu sťažovateľa, nebolo jej doručované ani rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zaistení sťažovateľa, a preto sa tieto nemohli stať vykonateľnými;
- vo veci jeho tolerovaného pobytu neobdržal žiadne rozhodnutie o zrušení tohto pobytu;
- sťažovateľ bol za účelom realizácie pohovoru vo veci podanej žiadosti o udelenie trvalého pobytu vylákaný na pracovisko OCP PZ Nitra;

pri spísaní zápisníc o vyjadrení bol prítomný tlmočník z jazyka anglického T.. O. O., ktorý nie je vedený v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov a zo zápisnice o podaní vyjadrenia je zrejmé, že sťažovateľ tlmočníkovi celkom nerozumel;

- v čase zaistenia a vydania rozhodnutia o administratívnom vyhostení mal mať na území Slovenskej republiky oprávnený pobyt.
- nesprávne právne vyložil ustanovenie § 60 zák. č. 404/2011 Z.z. keď na konštatovanie zániku tolerovaného pobytu nepostačuje iba domnienka, ale reálne preukázanie vycestovania sťažovateľa z územia Slovenskej republiky, pričom dôvodnosť tohto sťažnostného bodu preukazoval tým, že:
  - kartu poisťovne (e-card) sťažovateľ získal prostredníctvom svojej manželky, ktorá má pracovný pomer u zamestnávateľa v Rakúsku, ktorý jej umožnil pripoistenie jej manžela; túto možnosť sťažovateľ využil vzhľadom na nemožnosť poistiť sa na území Slovenskej republiky;
  - predplatný cestovný lístok (jahreskarte) bolo možné objednať z domova a nie je potrebné za účelom vybavenia tejto karty na územie Rakúska pricestovať; na pojednávaní uskutočnenom dňa 17.03.2017 sťažovateľ predložil email, ktorým si objednal vystavenie tejto karty, na jahreskarte sťažovateľ nikdy necestoval a karta nebola zaplatená;
  - doklady o platbách pochádzajú z nákupov uskutočnených manželkou sťažovateľa;
  - úradný záznam č. PPZ-HCP-BPNM2/2016 zo dňa 06.10.2016 nebol súčasťou spisu správneho orgánu a sťažovateľ ani jeho splnomocnená osoba nemali možnosť sa s ním oboznámiť hoci tento nie je chránený žiadnym stupňom utajenia;
  - iné dôkazy pobytu sťažovateľa v Rakúsku žalovaný nepredložil.
- nesprávne právne posúdil vec tým, že:
  - konštatoval, že žalovaný má s poukazom na § 32 správneho poriadku povinnosť riadne zistiť skutkový stav veci iba v rozsahu dôvodov uplatnených sťažovateľom;
  - s námietkou sťažovateľa ohľadom dĺžky doby zaistenia sa vyporiadal konštatovaním, že nejde o konkrétny dátum doby zaistenia;
- sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu tým, že:
  - neprihliadol na žiadosť sťažovateľa o udelenie azylu na území Slovenskej republiky ako aj na prebiehajúce konanie o odvolaní proti rozhodnutiu o administratívnom vyhostení a z týchto dôvodov zaistenie nemožno považovať za efektívne a účelné;
  - sa stotožnil so závermi žalovaného o neuložení alternatív k zaisteniu bez toho, aby pristúpil k skúmaniu možností a schopností jeho manželky;
- v otázke doručovania rozhodnutia o zaistení sa bez ďalšieho stotožnil so závermi žalovaného.

13. Záverom navrhol, aby kasačný zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave tak, že rozhodnutie žalovaného sa v celom rozsahu zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Zároveň navrhol aby kasačný súd nariadil jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia a priznal mu náhradu trov konania v plnom rozsahu.

B)

14. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti č. PPZ-HCP-BA6-32-043/2017-AV zo dňa 14.04.2017 uviedol, že podanú kasačnú sťažnosť považuje za neopodstatnenú a túto navrhol zamietnuť.

15. Podľa názoru žalovaného bolo preukázané, že sa sťažovateľ počas udeleného tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky zdržiaval na území Rakúskej republiky. Vykonanými kontrolami bolo zistené, že sťažovateľ so svojou manželkou žije vo Viedni v Rakúskej republike, kde manželka sťažovateľa pracuje. Poukázal na úradný záznam, ktorého obsahom bolo to, že príslušníci policajného zboru chceli získať informácie týkajúce sa podozrenia zo závažnej trestnej činnosti od sťažovateľa, pričom ten komunikoval z rakúskeho telefónneho čísla a trval na tom, že sa s policajtmí stretne výlučne v Rakúskej republike.

16. Na základe týchto skutočností vzniklo podozrenie, že sťažovateľ sa počas udeleného tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky zdržiava na území Rakúskej republiky, na základe čoho mu zanikol tolerovaný pobyt a v danom prípade je dôvod na konanie podľa § 82 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z.

17. Poukázal na nájdené pokladničné bloky z Viedne, ktoré boli vystavené v čase, kedy sťažovateľ mal na území Slovenskej republiky udelený tolerovaný pobyt, karta „Jahreskarte“, vystavená na meno a

fotografiu navrhovateľa, platná v rovnakom čase, fotokópia zdravotnej karty „e-card“, vydaná na meno sťažovateľa a ktorá je vydaná zdravotnou poisťovňou v Rakúsku.

18. Vykonanými lustráciami v informačnom systéme VIS bolo zistené, že sťažovateľovi, ako štátnemu príslušníkovi Nigérie boli v roku 2005 vydané turistické víza s cieľovou krajinou Slovenská republika, na jeden vstup za účelom turizmu, pričom mal povolený pobyt na tomto území na dobu 3 dni. Z uvedeného vyplýva, že je preukázané, že sťažovateľ opakovane uvádza nepravdivé skutočnosti a tak zavádza správny orgán. Je preto podľa názoru žalovaného otáznave, prečo sťažovateľ vystupuje ako štátny príslušník Sierra Leona, keď podľa doteraz zadovážených dôkazov sa jedná o štátneho príslušníka Nigérijskej federatívnej republiky.

19. Žalovaný poukázal na to, že dňa 14.03.2017 oslovil Úrad policajného pridelenca vo Viedni, Rakúsko, k poskytnutiu informácií k sťažovateľovi a k jeho zdržiavaniu na území Rakúskej republiky, pričom žalovanému bola doručená informácia v ktorej sa uvádza, že sťažovateľ bol na území Rakúska vyšetrovaný pre trestný čin nedovoleného zaobchádzania s omamnými látkami, ublíženia na zdraví a nebezpečného vyhrážania, pričom v roku 2007 bol od 13.06. do 12.09. vo väzbe pre prečin podľa zákona o drogách. Aktuálne je po sťažovateľovi vyhlásené pátranie po pobyte, ktorý vyhlásil Krajský trestný súd vo Viedni pod číslom 75Hv 23/12v. Z doručenej informácie ďalej vyplýva, že kompetentné orgány Rakúskej republiky k sťažovateľovi vedú až 6 „aliasov“ jeho totožnosti a nikdy nebol prihlásený k žiadnemu pobytu.

20. Žalovaný ďalej informoval o tom, že sťažovateľ bol dňa 30.03.2017 prepustený zo zaistenia a bolo rozhodnuté o jeho väzbe, keďže sa dopustil trestného činu útoku na verejného činiteľa v súbehu s ublížením na zdraví.

21. K sťažnostnému bodu o ustanovení namietaného tlmočníka žalovaný dodal, že predmetné administratívne konanie nie je konaním, ktoré možno dopredu naplánovať a zabezpečiť si prítomnosť tlmočníkov uvedených v zozname tlmočníkov Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Sťažovateľ komunikuje anglickým jazykom a tento jazyk je podstatne vyťažený, preto počas konania so sťažovateľom nebolo možné zabezpečiť prítomnosť tlmočníka zapísaného vo vyššie uvedenom zozname tlmočníkov.

22. Záverom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. ISzak/16/2016.

IV.

Právny názor kasačného súdu

23. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v skrátenej lehote včas (§ 443 ods. 2 písm. b/ S.s.p.) s prihladnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v zmysle § 462 ods. 2 S.s.p. v spojení s § 230 ods. 1 písm. c) potrebné zmeniť tak, že ruší preskúmané rozhodnutie a vec žalovanému vracia na ďalšie konanie.

24. Rozhodol v lehote vymedzenej v ustanovení § 458 ods. 2 S.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. mája 2017 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t.j. na prvom mieste ako nesprávnu

aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu.

26. Navyše právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „res iudicata“ tvorí rozhodovaciu prekážku ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovaciu prekážku.

27. V súvislosti s uvedeným kasačný súd konštatuje, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu zistil nedostatky právneho posúdenia v merite veci.

Podľa § 89 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa § 89 ods. 5 zák. č. 404/2011 Z.z. štátny príslušník tretej krajiny, ktorému bola uložená povinnosť podľa odseku 1 písm. b), je povinný zložiť peňažnú záruku vo výške a v lehote určenej policajným útvarom na účet Policajného zboru, zdržiavať sa na mieste, ktoré uviedol, a hlásiť zmenu miesta pobytu. Namiesto štátneho príslušníka tretej krajiny môže peňažnú záruku zložiť aj jemu blízka osoba. Osoba, ktorá zloží peňažnú záruku, je povinná oznámiť policajnému útvaru číslo účtu v banke, na ktorý sa peňažná záruka vráti, alebo adresu, na ktorej sa bude zdržiavať na účely vrátenia peňažnej záruky.

28. Sťažovateľ už v správnej žalobe namietal okrem iného nesprávny postup žalovaného pri zisťovaní možnosti uplatnenia miernejších donucovacích opatrení (tzv. alternatív k zaisteniu) podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 404/2011 Z.z., kedy je policajný útvar pri zvažovaní nevyhnutnosti zaistenia vždy povinný zobrať do úvahy alternatívne, menej prísne opatrenia. Musí určiť, či sa účel, ktorý sa snaží dosiahnuť uplatnením zaistenia, nedá dosiahnuť alternatívnym opatrením. Povinnosť zväziť možnosť uplatnenia iných menej prísnych opatrení sa uplatňuje na akúkoľvek formu, dôvod alebo lehotu zaistenia.

29. Po preskúmaní administratívneho spisu žalovaného kasačný súd dospel k záveru, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav v prípade možnosti aplikácie menej prísnych donucovacích opatrení, keď tento neskúmal možnosti sťažovateľa zabezpečiť zloženie finančnej záruky podľa § 89 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. Žalovaný síce vykonal so sťažovateľom pohovor, ktorého obsah je zachytený v zápisnici o podaní vyjadrenia pod číslom PPZ-HCP-BA6-32-015/2017-AV zo dňa 06.02.2017. Z neho vyplývajúci postup žalovaného pri zisťovaní skutkového stavu, najmä s ohľadom na zistenie schopnosti a možnosti sťažovateľa splňať podmienky opatrenia nahrádzajúce zaistenie možno aj podľa názoru kasačného súdu považovať za nedostatočný. Žalovaný sa v danom prípade neriadil ustanovením § 89 ods. 5 zák. č. 404/2011 Z.z. a nezisťoval, či je manželka sťažovateľa schopná zložiť finančnú záruku za sťažovateľa. Za daných okolností sa preto javí byť záver o tom, že sťažovateľ nespĺňa podmienky pre uloženie miernejších donucovacích opatrení nepresvedčivý a predčasný, čo nemalo ujsť pozornosti krajského súdu.

30. Za dôvodný považoval kasačný súd aj sťažnostný bod, v ktorom sťažovateľ namietal, že je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky, na čo poukazoval už v podanej správnej žalobe, pričom krajský súd sa týmto nezaoberal. Napokon, táto skutočnosť vyplynula aj z obsahu oznámenia o začatí azylového konania pod č. PPZ-HCP-ME-31-015/2017-U zo dňa 15.02.2017, v ktorej je uvedené, že dňom 15.02.2017 sa so sťažovateľom začalo konanie vo veci udelenia azylu.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. podľa odseku 1 možno zaistiť aj žiadateľa o udelenie azylu, ktorý nie je oprávnený sa zdržiavať na území Slovenskej republiky.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov žiadateľ je do rozhodnutia o žiadosti o udelenie azylu oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Žiadateľ nie je oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, ak ide o opakovanú žiadosť o udelenie azylu a ministerstvo už v minulosti zamietlo žiadosť o udelenie azylu podľa § 11 ods. 1 písm. f) alebo § 12 ods. 2 písm. g). Žiadateľ, ktorý proti rozhodnutiu vydanému v konaní o azyle podá spolu so správnu žalobou na správny súd aj návrh na priznanie odkladného účinku, je oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky do rozhodnutia súdu o takomto návrhu okrem prípadu, ak ministerstvo zamietlo žiadosť o udelenie azylu podľa § 11 ods. 1 písm. f) a rozhodlo, že žiadosť o udelenie azylu bola podaná výlučne s cieľom odvrátiť bezprostredne hroziaci výkon vyhostenia zo Slovenskej republiky.

31. V súvislosti s vyššie uvedeným kasačný súd poukazuje na svoju ustálenú rozhodovaciu prax, napr. v rozsudku pod sp. zn. 1Sza/14/2016 zo dňa 21.07.2016, v ktorom k otázke zaistenia žiadateľa o azyl uviedol: „... bez ohľadu na to, či žiadosť zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny o azyl je alebo nie je účelová, jej podanie je novou skutočnosťou, ktorú je správny orgán povinný reflektovať a neponechať ju bez povšimnutia. To sa následne premietne do prepustenia žiadateľa o azyl zo zaistenia, resp. v prípade, ak má správny orgán dôvodné podozrenie, že žiadosť o azyl je účelová, t. j. podaná s cieľom oddialiť realizáciu vyhostenia, môže žiadateľa o azyl ponechať aj naďalej v zaistení. Takému záveru správneho orgánu však musí predchádzať postup, ktorým overí trvanie dôvodov zaistenia a tento sa následne premietne do rozhodnutia o zaistení podľa § 88a zákona o pobyte cudzincov.

Uvedená povinnosť správnych orgánov napokon vyplýva aj z ust. § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého sú povinné po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.“

32. Vyššie citované závery vyplývajú aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sza/6/2013 zo dňa 24. septembra 2013, v ktorom judikoval: „I. Ak zaistený cudzinec požiada o medzinárodnú ochranu, spravidla to bude mať za následok ukončenie zaistenia podľa čl. 15 návratovej smernice č. 2008/115, ako konštatoval Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí zo dňa 30. mája 2013 a policajný útvar bude povinný cudzinca bez zbytočného odkladu zo zaistenia prepustiť; dôvody pre pôvodné zaistenie cudzinca tak automaticky pominú.

II. Ak však policajný útvar dospeje k záveru, že žiadosť cudzinca o medzinárodnú ochranu je účelová (podaná iba za účelom pozdržať, či dokonca zmať výkon rozhodnutia o vyhostení cudzinca), môže znova rozhodnúť podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, že dôvody predchádzajúceho zaistenia trvajú, napriek tomu, že cudzinec požiadal o medzinárodnú ochranu. V takomto rozhodnutí policajný útvar vyloží, aké konkrétne dôvody ospravedlňujú trvanie zaistenia cudzinca po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu.“

33. Vychádzajúc z uvedeného mal žalovaný aj v predmetnom konaní po podaní žiadosti o azyl sťažovateľom, opätovne preskúmať trvanie dôvodov jeho zaistenia a v prípade odôvodnenej potreby opakovane rozhodnúť o zaistení sťažovateľa ako žiadateľa o udelenie azylu na území Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 88a zák. č. 404/2011 Z.z.

34. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné. Všetky podmienky pritom musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody navrhovateľa.

35. Logickým predpokladom zaistenia cudzinca je teda, že jeho účel bude môcť byť naplnený. Preto je potrebné pri rozhodovaní o zaistení cudzinca zväžiť, či je výkon správneho vyhostenia aspoň potenciálne možný.

36. Kasačný súd vychádzal pri posudzovaní predmetnej veci z nálezu Ústavného súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) č. k. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19. októbra 2010, ktorý uviedol: „Konanie o zaistení, ktorého sa týka prejednávacia sťažnosť a konanie o vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé, či izolované. Uvedené konštatovanie vyplýva zo samotného účelu zaistenia, ktorým je v danom prípade výkon administratívneho vyhostenia. Zákon umožňuje štátu, aby vo vhodných prípadoch mal vo fyzickej dispozícii osobu, u ktorej prebieha vyhostovacie konanie, aby mohlo byť vyhostenie realizované. Z tohto pohľadu je potrebné vnímať aj nevyhnutnosť zaistenia. Administratívne zaistenie nemusí byť nevyhnutné tým spôsobom, ako je to pri väzbe v trestnom konaní, kde musia byť naplnené väzobné dôvody. V zásade tu neplatí úplne tradičný koncept nevyhnutnosti v zmysle hľadania menej závažného zásahu do základných slobôd. Výnimkou je situácia, ak samo vnútroštátne právo zakotvuje podmienku nevyhnutnosti. Vtedy sa z pohľadu Európskeho práva pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) posudzuje nevyhnutnosť v rámci posúdenia zákonnosti zaistenia. Slovenská právna úprava požiadavku nevyhnutnosti neupravuje, preto tento prvok nie je potrebné takto skúmať. To však neznamená, že zaistenie môže byť svojvoľné. Jeho limitom je práve naplnenie účelu, a to realnosť vyhostenia, vyhostiteľnosť cudzinca, pričom konanie o vyhostení musí byť vedené s riadnou starostlivosťou. Priamo dohovor v texte čl. 5 ods. 1 písm. f) uvádza, že pozabaviť osobnú slobodu možno u osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie. Prebiehaním konania nemožno rozumieť len formálne začatie či priebeh takého konania, ale aj realnosť vyhostenia.“

37. Ako je ďalej v náleze uvedené, vzťahom medzi zaistením a jeho účelom sa viackrát zaoberal aj ESLP - napr. vo veci Samie Ali v. Suisse, Agnissan v. Denmark, Abdolkhani and Karimnia v. Turkey. Ústavný súd navyše poukázal aj na české prípady, rozhodované Nejvyšším správním soudem - rozsudok č. k. 1 As 12/2009-61 a rozsudok č. k. 2 As 80/2009- 66.

38. V spojení s vyššie uvedeným nebolo možné neprihliadnuť na postup žalovaného v konaní o administratívnom vyhostení sťažovateľa, keď správny orgán pod zámienkou vykonania doplňujúceho pohovoru pre účely rozhodnutia o sťažovateľovej žiadosti o udelenie trvalého pobytu, na mieste s ním začal konanie o administratívnom vyhostení, v ktorom v ten istý deň (6.2.2017) vydal samotné rozhodnutie o administratívnom vyhostení sťažovateľa do krajiny pôvodu (Sierra Leone). Okrem toho, že takéto rozhodnutie je nepochybne neočakávané a prekvapivé, keďže jeho dôvodom (§ 82 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z.z.) má byť neoprávnený pobyt sťažovateľa na území Slovenskej republiky (hoci sťažovateľ mal udelený tolerovaný pobyt do 21.2.2017) je takýto postup aj v rozpore s princípom legitímneho očakávania, keďže o jeho žiadosti o trvalý pobyt (o ktorý požiadal pred uplynutím doby tolerovaného pobytu) nebolo ešte rozhodnuté. Správny orgán svoj záver o neoprávnenom pobyte sťažovateľa na území Slovenskej republiky opieral o svoje konštatovanie o zániku tolerovaného pobytu zo zákona (§ 60 písm. e/ zákona č. 404/2011 Z.z.) z dôvodu zdržiavania sa sťažovateľa mimo územia Slovenskej republiky pričom však nekonkretizoval kedy sa tak stalo, kedy teda malo dôjsť k zániku tolerovaného pobytu a od kedy sa sťažovateľ považuje za neoprávneného sa zdržiavajúceho sa na území Slovenskej republiky. Správny orgán o zániku tolerovaného pobytu sťažovateľa nevydal žiadne deklaratórne rozhodnutie (túto otázku si vyriešil len ako predbežnú v konaní o vyhostení), ktoré by prípadne mohlo byť preskúmateľné súdom (keďže sťažovateľ záver o splnení predpokladov odôvodňujúcich zánik tolerovaného pobytu spochybňuje), napriek tomu, že sa tak nepochybne mení status sťažovateľa, teda jeho práva povinnosti na území Slovenskej republiky.

39. Vytýkané nedostatky postupu správneho orgánu v konaní o vyhostení v spojení s vyvolanými pochybnosťami o neoprávnenosti pobytu sťažovateľa na území Slovenskej republiky v čase rozhodovania o vyhostení, keď navyše nebolo rozhodnuté ani o jeho žiadosti o trvalý pobyt, pochybnosťami o dostatočnom posúdení primeranosti zásahu do práv sťažovateľa podľa čl. 8 Dohovoru vzhľadom na jeho manželský život s občiankou Slovenskej republiky ako aj pochybnosťami o (vyznačenej) právoplatnosti rozhodnutia o vyhostení sťažovateľa vzhľadom na to, že proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal odvolanie potom, ako mu bola rozhodnutím Centra právnej pomoci pod sp. zn. 4077/2017-KaBA zo dňa 24.02.2017 určená advokátka, dôvodne aj v zmysle názoru ústavného súdu vyvoláva pochybnosti o realnosti vyhostenia sťažovateľa v zmysle uvedeného rozhodnutia. Uvedený záver má vzhľadom na následný účinok („reťazenie rozhodnutí“) nepochybne význam aj pre preskúmané rozhodnutie o zaistení z hľadiska jeho účelnosti a efektívnosti.

40. Kasačný súd navyše čiastočne prisvedčil argumentácii sťažovateľa aj v súvislosti s namietaným porušením jeho procesných práv v konaní pred žalovaným. Na konanie o zaistení cudzinca podľa zák. č. 404/2011 Z.z. sa okrem osobitnej právnej úpravy vzťahujú aj ustanovenia správneho poriadku, v subsidiárnej pôsobnosti (§ 120 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z.). Výsledkom tohto konania môže byť rozhodnutie, ktorým sa významnou mierou zasiahne do ústavných práv fyzickej osoby. Preto je nevyhnutné zo strany správneho orgánu viesť konanie tak, aby boli dôsledne rešpektované všetky procesné práva účastníka konania, ktoré mu vyplývajú nielen zo zák. č. 404/2011 Z.z., ale aj zo Správneho poriadku ako generálnej procesnej normy v oblasti správneho práva. Ak správny orgán účastníkovi konania ich skutočné uplatnenie znemožní, zásadným spôsobom porušuje ústavné právo účastníka na spravodlivý proces v konaní pred orgánom verejnej správy.

41. V danej veci sťažovateľ na výzvu žalovaného v zápisnici o vyjadrení účastníka č. PPZ-HCP-BA6-32-015/2017-AV zo dňa 06.02.2017 uviedol, že na toto konanie chce splnomocniť manželku V. A.. Žalovaný však pokračoval v konaní bez účasti splnomocnenej osoby a viedol konanie rovnakým spôsobom ako u účastníka, ktorý v konaní nie je zastúpený advokátom alebo iným zástupcom. Napokon žalovaný pristúpil k osobitnému výsluchu manželky sťažovateľa.

42. Tento procesný postup žalovaného znemožnil skutočnú realizáciu procesných práv sťažovateľa, ktoré vyplývajú z vyššie citovaných ustanovení správneho poriadku. Možno uzavrieť, že v prípade, ak si v priebehu konaní o zaistení účastník zvolí zástupcu, správny orgán po zistení tejto skutočnosti musí umožniť zástupcovi už pred doručením rozhodnutia o zaistení reálny výkon procesných práv podľa zákona o pobyte cudzincov i podľa Správneho poriadku. Predpokladom tohto postupu bude v zásade osobná účasť zástupcu na výsluchu/ vyjadrení účastníka konania, na oboznamovaní sa s podkladom rozhodnutia a pod., ktorá umožní i bezodkladné doručenie rozhodnutia o zaistení zvolenému zástupcovi. Pred doručením tohto rozhodnutia zástupcovi by pozbavenie osobnej slobody nemalo zákonný podklad. V predmetnom prípade z obsahu spisu vyplynulo, že žalovaný vyššie uvedený postup nezachoval, nakoľko sťažovateľa, ako už bolo vyššie spomenuté, vypočul bez prítomnosti splnomocnenej osoby.

43. Sťažovateľ zároveň namietal neplatné doručenie preskúmaného rozhodnutia. Aj napriek záznamu vyznačeného na preskúmanom rozhodnutí, z ktorého vyplynulo, že sťažovateľ ako aj splnomocnená osoba odmietli rozhodnutie prevziať a podpísať, pričom ďalej nevyplynulo, či ich žalovaný podľa § 24 ods. 3 Správneho poriadku poučil o následku odopretia prevziať písomnosť.

44. Vyššie načrtnutý postup žalovaného je podľa názoru kasačného súdu v rozpore s princípmi dobrej správy. Na tomto mieste považuje súd za dôležité zdôrazniť, že verejná správa je službou verejnosti a základné pravidlá konania uvedené v § 3 správneho poriadku, pre ktoré východiskom je systém prameňov práva predovšetkým ústava (najmä čl. 2) a zákony (vrátane právnej úpravy založenej právom Európskych spoločenstiev resp. upravenej medzinárodnými zmluvami) i keď sú formulované viac všeobecným spôsobom, je potrebné, vzhľadom na to, že slovenské právo je súčasťou európskeho právneho systému, v praxi interpretovať v duchu európskeho štandardu všeobecných požiadaviek na kvalitu postupov a činnosti verejnej správy súhrnne označovaných ako princípy „dobrej správy“ (Good Governance, Good Administration), majúceho základ v literatúre, judikatúre európskych inštitúcií a niektorých dokumentoch najmä Rady Európy (najmä odporúčania a rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy) a Európskej únie.

45. Kasačný súd preto hodnotil takéto úkony správneho orgánu aj vo svetle požiadaviek na dobrú verejnú správu. Kasačný súd nesmie pripustiť, aby morálny rozmer práva, ktorý sa od nepamäti odvíja od mravných kategórií, ktorými sú napríklad dobro, slušnosť a spravnosť (ekvita) alebo spravodlivosť, bol počas prieskumu zákonnosti aktov orgánov verejnej správy zatlačený do úzadia. Zákonodarca uvedené pojmy morálky tradične zakotvuje do súkromnoprávných pravidiel správania prostredníctvom takých normatívnych korektorov, ako sú dobrá viera, dobré mravy alebo poctivý obchodný styk. V situácii, keď právny predpis dáva jednoznačnú odpoveď na určitú právnu otázku, v danom prípade otázku odmietnutia prijatia rozhodnutia, resp. zvolenie splnomocnenej osoby a túto bolo možné vyložiť aj v systémových súvislostiach s ostatnými predpismi, tak aby bola rozumne a spravodlivo zodpovedaná,

bolo povinnosťou správneho orgánu, postupovať v súlade so zásadami „dobrej správy“ tak, aby sťažovateľ neutrpel na svojich právach ujmu, najmä s prihliadnutím na jeho dovtedajšie legitímne očakávanie a postup v dobrej viere v podmienkach právneho štátu založeného na princípoch právnej istoty a predvídateľnosti právnych noriem, ktoré bránia výkladu a aplikácii právnych noriem na ťarchu adresáta právnej normy postupujúceho v dobrej viere.

46. Kasačný súd sa nestotožnil ani so záverom krajského súdu o tom, že žalovaný má v danom prípade povinnosť zistiť skutkový stav iba v rozsahu dôvodov, ktoré sťažovateľ v priebehu správneho konania uviedol. V danom prípade je však povinnosťou správneho orgánu aby zistil, či existujú dôvody pre pozbavenie osobnej slobody, ktoré bude zároveň účelné a efektívne, resp. či je možné uplatniť miernejšie donucovacie opatrenia.

47. Súd neprihliadol sťažnostnému bodu, v ktorom sťažovateľ namietal ustanovenie tlmočníka, ktorý nie je zapísaný v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, kasačný súd uvádza, že v prípade úkonov, pri ktorých je potrebné, aby zaistený štátny príslušník tretej krajiny, ktorý neovláda slovenský jazyk, rozumel, policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny bezodkladne po začatí konania priberie tlmočníka zapísaného v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Ak však nemôže zohnať tlmočníka z uvedeného zoznamu z dôvodov, akými sú napr. pracovná neschopnosť tlmočníka pre ochorenie, vycestovanie z územia SR, neprimeranú vzdialenosť od miesta tlmočenia, ustanoví za tlmočníka osobu, ktorá nie je zapísaná v zozname tlmočníkov, je však jazykovo spôsobilá vykonať tlmočnický úkon.

48. Preto pokiaľ žalovaný o ustanovení tlmočníka vypracoval úradný záznam, v ktorom osvetlil dôvody, pre ktoré nemohol ustanoviť tlmočníka zapísaného v zozname, takémuto postupu niet čo vytknúť. Rovnako nebola dôvodná ani následná argumentácia sťažovateľa ohľadom nedostatočného tlmočenia v správnom konaní.

49. Kasačný súd na základe vyššie uvedených úvah konštatuje, že krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, keď správnu žalobu zamietol. Nakoľko samotné preskúmané rozhodnutie trpí vadami, ktoré ho činia nezákonným, kasačný súd nezrušil napadnutý rozsudok, ale považoval za potrebné rozhodnúť v zmysle § 462 ods. 2 v spojení s § 457 ods. 1 S.s.p. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

50. Podľa § 462 ods. 2 S.s.p. platí, že ak kasačný súd dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy nie je v súlade so zákonom, a krajský súd žalobu zamietol, môže rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

51. Kasačný súd aj napriek zrušeniu preskúmaného rozhodnutia, odkazujúc na vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti č. PPZ-HCP-BA6-32-043/2017-AV zo dňa 14.04.2017 (č.l. 107), v ktorom tento oznámil, že sťažovateľ bol dňa 30.03.2017 prepustený zo zaistenia z dôvodu rozhodnutia o jeho väzbe, z dôvodu neúčelnosti nerozhodol o jeho bezodkladnom prepustení zo zaistenia.

52. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, trovy tohto konania priznal. V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.